

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa W. Spółki z o.o. w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 12 marca 2015 r., sygn. akt I ACa 1382/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten

pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona powodowa zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 12 marca 2015 r. naruszenie art. 227, 245, 316, 328 § 2, art. 365, 378 § 1, art. 382 i 391 k.p.c. – w różnych układach i powiązaniach – oraz naruszenie art. 65 § 2 i art. 664 § 2 k.c., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła oczywistą jej zasadnością, ewentualnie potrzebą wykładni budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów przepisów art. 664 § 2 i art. 682 k.c. lub występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, czy w świetle art. 664 § 2 i art. 682 k.c. uprawnienie do wypowiedzenia umowy najmu lokalu bez zachowania terminu wypowiedzenia może być przez najemcę wykonane bez uprzedniego wezwania wynajmującego do usunięcia wady lokalu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). Innymi słowy, przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. T. Wiśniewski, w: H. Dolecki, T. Wiśniewski, red., Kodeksu postępowania cywilnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2010, s. 233 i 234). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia żadnego z przepisów powołanych w skardze kasacyjnej strony powodowej.

Nie zachodzi także wskazana przez stronę powodową potrzeba wykładni ani nie występuje podniesione przez stronę powodową zagadnienie prawne. W sprawie chodzi o najem lokalu, a art. 682 k.c., który przewiduje możliwość wypowiedzenia umowy najmu lokalu z powodu określonych wad lokalu, nie został objęty podstawami skargi wniesionej przez stronę powodową, nie ulega zaś wątpliwości,

że zarówno potrzeba wykładni, jak i zagadnienie prawne, stanowiące przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, muszą dotyczyć przepisów prawa (norm prawnych), których naruszenie jest w skardze przytoczone jako podstawa kasacyjna. Niezależnie od tego należy zauważyć, że nawet w uzasadnieniu eksponowanego w skardze wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2013 r., V CSK 467/12, zastrzeżono, iż powstanie i sposób wykonania uprawnienia przewidzianego w art. 682 k.c. – w tym obowiązek najemcy wcześniejszego wezwania wynajmującego do usunięcia wady - zależą od okoliczności konkretnej sprawy.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej strony powodowej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. 461), a także § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800).